

200703723/1.

Datum uitspraak: 4 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/42346 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 27 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 april 2007, verzonden op 2 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

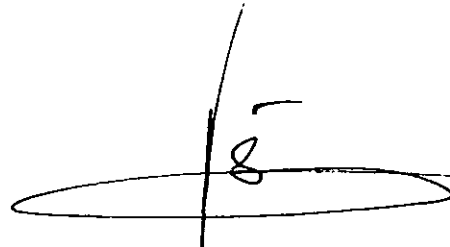
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2007

408

Verzonden: **4 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

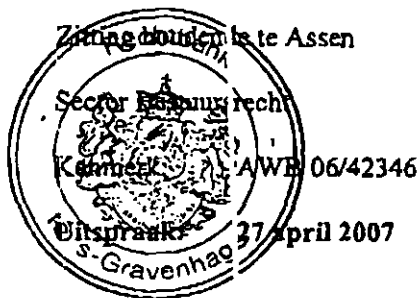
A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

inzake:

geboren op
verblijvende te
van Nigeriaanse nationaliteit,
IND dossiernummer: 9905.25.8112,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. E.J.P. Cats, advocaat te Emmen,

tegen:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. C.H.H.P.M. Kelderman, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Op 25 mei 1999 heeft eiser een asielaanvraag ingediend. Bij besluit van 21 maart 2003 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 10 mei 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, het tegen dit besluit ingestelde beroep van 16 april 2003 gegrond verklaard.

Bij besluit van 4 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser opnieuw afgewezen.

Bij beroepschrift van 31 augustus 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 5 oktober 2006. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft bij brief van 2 februari 2007 een verweerschrift ingediend. Bij brief van 15 maart 2007 heeft eiser een aanvullend stuk ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 29 maart 2007. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: AWB 06/42346

2

Motivering

Standpunten van partijen

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen om de volgende redenen. In rechte staat vast dat eiser op grond van zijn asielaanvraag niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Ook eisers medische situatie kan niet tot een asielvergunning leiden, nu zijn medische situatie bij terugkeer naar Nigeria niet zal leiden tot een schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Eiser stelt zich op het standpunt dat zijn aanvraag ten onrechte is afgewezen en voert daartoe het volgende aan. Verweerder heeft bij de tegenwerping van het toerekenbaar ontbreken van documenten en zijn conclusie dat het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig is ten onrechte geen rekening gehouden met eisers psychische gesteldheid. Voorts is eiser van mening dat zijn terugkeer naar Nigeria vanwege zijn medische situatie zal leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Scrt. 2007, 41), en gelet op de portefeuillevindeling, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie, en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006, de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Scrt. 2006, 247) De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

In haar uitspraak van 10 mei 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, geoordeeld dat verweerder eiser in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij bij zijn asielaanvraag geen documenten heeft overgelegd alsmede dat het asielaanvraag van eiser een positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank heeft het beroep gegrond verklaard wegens een motiveringsgebrek inzake verweerders standpunt dat terugkeer van eiser naar zijn land van herkomst vanwege zijn medische situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Gelet op het voorgaande kan hetgeen eiser thans heeft aangevoerd over het ontbreken van documenten en de geloofwaardigheid van zijn aanvraag niet bij de beoordeling van het onderhavige beroep worden betrokken, nu nevenzittingsplaats Almelo van deze rechtbank hieromtrent reeds heeft geoordeeld. Thans is enkel nog in geding de vraag of eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM vanwege zijn medische problemen. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt.

Ingevolge artikel 25, eerste lid, aanhef en b, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan

Zaaknummer: A.WB 06/42346

3

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak , nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70 en van 6 februari 2001 in de zaak nr. 44599/98, «JV» 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor vermelde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Uit een rapport van het Bureau Medische Advisering van verweerder (BMA) van 24 mei 2006 blijkt dat eiser lijdt aan ernstige psychische en depressieve klachten, waarvoor nog langdurige behandeling noodzakelijk is. Blijkens het rapport zijn in Nigeria onvoldoende behandelingsmogelijkheden en leidt terugkeer van eiser naar Nigeria tot een medische noodsituatie op korte termijn en zal bij afwezigheid van behandeling en medicatie een grote kans bestaan dat eiser opname in een psychiatrisch ziekenhuis noodzakelijk zal zijn. Ook geeft het rapport aan dat er bij onthouden van medicatie een psychotische decompensatie kan optreden (verlies van realiteitsbesef). Eisers stelling dat het niet ondenkbaar is dat hij in dat geval suïcideneigingen zal ontwikkelen leidt niet tot het oordeel dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. In het BMA-rapport wordt immers weliswaar vermeld dat eisers ziekte niet te genezen is, maar dat niet gesproken kan worden van een vergevorderde en direct levensbedreigende ziekte. Ook uit de brief van psychiater M.H.B. Vonk van 14 maart 2007, die eiser ter ondersteuning van zijn standpunt heeft overgelegd, blijkt niet dat sprake is van een vergevorderd en direct levensbedreigende situatie. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in voormelde jurisprudentie van het EHRM. Overigens heeft verweerder eiser in het bestreden besluit gewezen op de mogelijkheid om vanwege zijn medische situatie een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier in te dienen.

Gelet op het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 06/42346

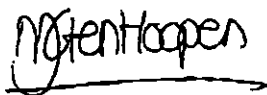
4

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J. Hofstra, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 27 april 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. ten Hoopen als griffier.

Afschrift verzonden: 02 MEI 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GR. WENHAGE

Mr. E.J.P. Cats

Hondsrug**Advocaten**

Mw. Mr. A. Mulder

Nassaulaan 28
7811 GK Emmen

T 0591 65 81 44

F 0591 61 33 88

www.hondsrug-advocaten.nl

E-mail info@hondsrug-advocaten.nl

Datum

30 mei 2007
InzakeAfdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE
tevens per fax: 070-3651380

/Staat

IND-nummer: 9905.25.8112

hoger beroep

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3241-C	
30 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V1
BEHANDELD: OD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

, van Nigeriaanse nationaliteit, geboren op , wonende te aan de
te deze zaak woonplaats kiezende te Emmen aan de Nassaulaan 28 ten kantore van de advocaat
en procureur mr. E.J.P.Cats, die verklaart tot het indienen van het onderhavige beroepschrift bepaaldelijk
gevolmachtigd te zijn;

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen d.d. 27 april 2007, AWB 06/42346, aan appellants gemachtigde verzonden op 2 mei 2007, waarbij het
beroep van appellant tegen het besluit van verweerder d.d. 4 augustus 2006 ongegrond is verklaard.

Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen door de Rechtbank is overwogen en heeft hieromtrent de
volgende grieven.

GRIEVEN**Grief 1.**

Appellant is van mening, dat de Rechtbank in voormelde uitspraak geheel ten onrechte – zakelijk weergegeven –
ondermeer heeft overwogen, dat uitzetting in verband met de medische toestand van appellant niet strijdig is met
artikel 3 EVRM, daar niet gebleken zou zijn van een vergesorderde en direct levensbedreigende ziekte bij
appellant.

Ter toelichting:

Uit jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in ondermeer de zaak St. Kids (uitspraak
van 2 mei 1997, nr. 146/1996/767/964, RV 1997,70) kan worden afgeleid, dat uitzetting in verband met de
medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende
redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar
wordt uitgezet, kan leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Hiervan is sprake als de vreemdeling lijdt aan een
ongeneeslijke ziekte in een vergesorderd en direct levensbedreigend stadium.

Hondsrug

-2-

Advocaten

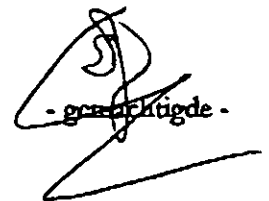
Op 24 mei 2006 heeft het Bureau Medische Advisering in deze zaak een rapportage uitgebracht. Uit deze nota van 24 mei 2006 blijkt, dat terugkeer van appellant zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. De medisch adviseur stelt, dat appellant lijdt aan een psychotische aandoening en dat bij onthouden van medicatie een psychotische decompensatie kan optreden (verlies van realiteitsbesef). Gezien de ernst van het ziektebeeld zou bij afwezigheid van behandeling en medicatie een grote kans bestaan dat een opname in een psychiatrisch ziekenhuis noodzakelijk zal zijn. De medisch adviseur stelt voorts, dat, hoewel de ziekte niet te genezen is, niet gesproken kan worden van een vergevorderd en direct levensbedreigende ziekte.

Appellant meent, dat op dit punt het rapport van de medisch adviseur inconsistent is en in feite de vraag, in hoeverre sprake is van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium, niet juist beantwoordt. Immers, de ziekte is ongeneeslijk. De ziekte is ook vergevorderd, nu bij het onthouden van medicatie er een psychotische decompensatie kan optreden. Ook is sprake van een direct levensbedreigende situatie, nu als gevolg van de psychotische decompensatie, hetgeen een verlies van realiteitsbesef inhoudt, het risico van suïcide levensgroot aanwezig is. Waar uit het rapport van de medisch adviseur kan worden afgeleid, dat geen sprake is van een direct levensbedreigend stadium, moet, zo meent appellant, het er voor worden gehouden, dat deze conclusie slechts ziet op de situatie, waarin de noodzakelijke behandeling en medicatie voorhanden zijn. Dit laatste zal echter niet het geval zijn, indien appellant zou zijn uitgezet naar Nigeria.

Gezien het voorgaande kan ook de overweging van de Rechtbank, dat appellant's stelling dat het niet ondenkbaar is dat hij in dat geval (bij onthouden van medicatie) suïcide neigingen zal ontwikkelen, niet leidt tot het oordeel dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, kan dan ook niet worden gevolgd. Immers, het suïcidegevaar is juist een gevolg van appellant's ziekte, zodat wel degelijk van een levensbedreigende ziekte moet worden gesproken.

Dit betekent dan ook, dat naar het oordeel van appellant wel degelijk aannemelijk is gemaakt dat hij bij terugzending naar Nigeria een reëel en voorzienbaar risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen: strijdig met artikel 3 EVRM, zodat aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning asiel in verband met artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vreemdelingenwet. De uitspraak van de Rechtbank is dan ook in strijd met het recht tot stand gekomen.

Redenen, waarom appellant zich wendt tot Uw Afdeling, met het verzoek voormelde uitspraak van de Rechtbank te 's Gravenhage te vernietigen en aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd toe te kennen dan wel de zaak terug te verwijzen naar de Rechtbank.

- gerefuteerde -

Bijlage